

kassens Side, have et fuldt gyldigt Krav paa at faa denne Hjælp. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) mente ikke at kunne gaa med af den Grund, at en hel Del af de Mænd, som have deltaget i Krigen i 1864, endnu er Mænd i den sidste Del af 50'erne. Dette er en Tante, som man ellers ikke har ført ud i Livet her fra Lovgivningsmagtens Side. Jeg skal minde om, at man har ment at kunne tilstaa Raptajner Pension, naar de ere 52 Aar; saa ere de nærbeddygtige og have ikke Gyne til at fortsætte deres militære Bane længere, men maa have Pension. Jeg skal dog mene, at Folk i denne Stilling ville være lige saa dygtige til at erhverve sig deres Udkomme ud over denne Alder som disse Folk, her er Tale om, for ikke at nævne Løjtnanter, som pensioneres fra 42 Aars Alderen. Jeg synes derfor, at det er noget sjældigt, at man, naar det drejer sig om at komme Befolkningens brede Lag til Hjælp, bliver grumme varjom og grumme nænsom over for Statskassen. Man er heller ikke saa nænsom, naar der er Tale om at give Understøttelse til Officers-ener, som ikke have været pensionsberettigede. I saadanne Tilfælde er man slet ikke varjom, men kommer dristig og forlanger Understøttelse af Statskassen til disse Enker, som vistnok meget mindre have deltaget i Fædrelandets Forsvar end disse gamle Krigere, hvorom der her er Tale. Jeg ser paa dette Forslag ikke alene fra den finansielle Side, men jeg ser det ogsaa fra det rent humane Standpunkt, idet der er en stor Del af disse Folk, der virkelig trænge haardt. En stor Del af dem er allerede under Fattigvæsenet, og en stor Del er stillet saaledes, at de skulle ind derunder eller i det mindste ind under Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg mener derfor, at ikke alene Kommunerne bør bidrage til denne Understøttelse, men ogsaa Statskassen. Den bidrager jo nu 2 Millioner Kroner til Alderdomsunderstøttelsen; men Spørgsmaalet er, om man ikke vilde lade en Del haade for Statskassen og Kommunerne ved at gaa ind paa dette Forslag. Det er vel saa, at man, dersom man tænker sig, at den Sum, som der ifølge Forslaget bliver Tale om, vil løbe op til 4 Millioner Kroner, kan finde noget afstrækkende heri; men der er jo intet i Vejen for, at man sætter en bestemt Sum, hvorudover Statskassens Tilskud ikke maa komme, og saa tager de Aargange fra 1848—49—50 og 1864, som kunne hjælpes med en saadan Sum. Jeg synes, som om der blev sagt af den ærede Ordfører for Forslaget (Lohmann), at 1,200,000 Kr. kunde være en meget passende Sum. Der blev af det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) talt om Invaliderne, og han syntes at have særlig Sympati for dem, ligesom der ogsaa har været udtalt stor Sympati for dem hver Gang, vi have haft de Sager fremme her i Folketinget. Det gaar da ogsaa saaledes med Invaliderne, at man maa harmes, naar man gaar her i Kjøbenhavn og hører deres Musik i Gaardene. Er det en Maade at understøtte dem paa, at man tvinger disse Folk til at gaa omkring i Gaardene og tigge? Autoriteterne se sig nødsagede, ja næsten forpligtede til at give disse Folk Til-ladelse til at gaa saaledes omkring og staffe sig Brødet, fordi de ikke ere i Stand til at leve af den Pension, de faa. Og naar Pensionen, som de faa, ikke er større, end den er, trods det, at vi staa med en Fond paa 4 Millioner Kroner, ligger det sandelig ikke i Modvilje hos Flertallet i denne Sal. Nej, Sagen er hele Eiden strandet paa den Sideovre ved Binduet og paa den høje Regering. De have ikke troet at kunne gaa saa vidt, som man har villet fra vor Side. Jeg siger derfor, at det ærede Medlem kan være vis paa at faa Sympati for at give Invaliderne en saadan Støtte, at de kunne leve et nogenlunde anstændigt Liv uden at behøve at tigge omkring i Gaardene om det daglige Brød. Jeg vilde derfor meget ønske, at der kunde komme noget ud af dette Forslag. Vi ser det sig virkelig, at det finansielle Resultat, som dette Forslag afstedkommer, skulde løbe op til 4 Millioner Kr., nu vel, lad os saa sætte en Grænse, saa at vi komme til en mindre Sum, en Sum, som vi mene at kunne ofre hertil — jeg synes, at 1,200,000 Kr. kunde være meget passende — og lad saa disse Folk faa Hjælpen fra den ældste Ende, saa langt som den strækker til. Den Sum, som der her, altsaa er Tale om, er virkelig saa ringe, som vi overhovedet kunne hyde; naar der skal være Tale om at give hver mellem 100 og 150 Kr. Jeg vil derfor gerne anbefale, at denne Sag faar en meget velvillig Modtagelse ikke alene her i dette Ting, men ogsaa i Landstinget. Dette Forslag var i Fjor henvist til Finansudvalget; men man hørte ikke noget fra dette Udvalg; om det var paa Grund af Trævlhed, eller det var af andre Grunde, kender jeg ikke noget til. Jeg skal ærligt tilstaa, at jeg hellere havde set, at dette Forslag var blevet henvist til Hævedvalget, og det af den Grund, at jeg ikke viger tilbage for at føre alt det over paa Militærvæsenet, som virkelig hidrører derfra, saaledes at Befolkningen virkelig kan komme til at se disse store, altopslugende Udgifter, som vort Militærvæsen fører med sig. Jeg vilde derfor ønske,